

ster, eller at vores lovgivning indbyder hertil. Men det anfægtes ikke, at der i Danmark kan findes mennesker, som sympatiserer med terrorisme.

I denne nye situation efter den 11. september skal vi naturligvis foretage nye, effektive og konkrete vurderinger og deraf følgende beslutninger. Vi skal også sørge for, at krigsforbrydere, der søger tilflugt i Danmark, effektivt straffølges. Mennesker, der har forbrudt sig mod menneskeheden og menneskerettigheder, skal stilles til ansvar og retsforfølges. Hvis det viser sig nødvendigt, er vi rede til at stramme op på lovgivningen om strafforfølgning af krigsforbrydere.

Der hviler et stort ansvar på os alle sammen for at undgå at oppiske stemninger og spille på frygt. Man leger med ild, når man leger med frygt i dansk politik. Begynder vi på det, begynder vi at tale sådan, som terroristerne gerne vil have os til. Lad os nu stå sammen om den kamp mod terrorismen som den fælles nationale opgave, vi skal løse. Jeg vil gerne invitere til et bredt samarbejde her i Folketinget om en gennemførelse af den nødvendige lovgivning, og jeg håber, at alle vil være med på tværs af partiskel og traditionelle tilhørsforhold.

Fremtiden standser ikke fra den tirsdag den 11. september, men den kommer til at se anderledes ud. Vi må og skal undgå, at de forfærdelige hændelser skaber nye modsætningsforhold og nye skel i det danske samfund.

Og lad mig slå fast, som jeg har gjort det siden den 11. september: Vi er ikke ude i en religionskamp. Vi er ikke ude i en kamp mellem folkeslag og verdensdele. Vi er ude i en kamp mod terrorisme, uanset hvem der så er bagmændene bagved de forfærdelige gerninger.

Vi skal ikke føre konflikter ind i Danmarks gader. Det kan vi forhindre, hvis vi holder sammen og beslutter os derfor.

Den terrorhandling, som verden var vidne til den 11. september, har skræmt befolkningerne og skabt utryghed også i Danmark. Det er afgørende at modvirke fjendebillederne og at forklare ikke mindst børnene, at begivenhederne den 11. september var en forbrydelse begået af terrorister. Det er ikke »dem« mod »os«. Vi er sammen også med indvandrerne og med flygtninge om at bekæmpe terrorisme.

Danmark er for lille til store konflikter. Vi skal undgå splittelse på et tidspunkt, hvor vi er mere sårbare end før. Og det kan vi undgå ved klar tale, ved dialog og sammenhold.

Vi må også nu skabe klarhed om det fælles værdigrundlag, som vort danske samfund bygger på. Gør vi ikke det, risikerer vi meget nemt, at ting går galt i misforståelser og generaliseringer.

Derfor tror jeg, at der nu er behov for at slå fast – og det så indtrængende, jeg kan – at den danske stat er et demokrati, der bygger på religionsfrihed. At den frihed er gensidig. Den gælder ikke alene en selv, den gælder alle. Den gælder ikke alene den enkeltes religion, den gælder alle religioner.

Alle skal forstå, at den frihed er personlig og umistelig. Og en trussel mod den frihed er en trussel mod demokratiet. Et ægte demokrati accepterer og tolererer enhver religion, når blot den respekterer demokratiet. Så enkelt er det.

Derfor forudsætter et samliv mellem tro og samfund, at vi holder religion og politik adskilt, uanset hvad vi tror på. Løsningen er ikke religionsfejder. De har aldrig ført noget godt med sig. Løsningen er respekt for den frihed og det ansvar, der er selve kernen i demokratiet, værdier, der også i vores land håndhæves med humanisme og konsekvens.

Derfor appellerer jeg til klarhed. Jeg er overbevist om, at klar tale er fundamentet for dialog og samhørighed. Det må dialogen mellem vore etniske minoriteter og det danske flertal bygge på.

Jeg appellerer til, at alle deltager i den dialog, tager entydig afstand fra enhver form for vold og terror. At alle, der ønsker at leve deres liv i Danmark, klart tilslutter sig, at demokratiet og grundloven står over alt andet, også religionen. At menneskerettigheder og de demokratiske værdier i det danske samfund respekteres. At der tages klart afstand fra fundamentalisme. At kvinder har samme rettigheder som mænd. At enhver har ret til at vælge sin partner. At alle har lige adgang til uddannelse. At alle har et ansvar for at bidrage til en positiv integration i Danmark.

Hvis vi ikke forstår hinandens sprog, kan vi heller ikke forstå hinanden. Derfor er det også så vigtigt, at alle i Danmark lærer vores sprog.

Vi skal ikke piske til stemninger. Vi skal gøre det modsatte. Vi skal sørge for at løse de reelle problemer i Danmark. Derfor er det så vigtigt, at den danske integrationslovgivning får rum og får tid til at virke.

Sandheden er jo, at vores integrationslovgivning først for alvor så småt begynder at virke ude i kommunerne. Det tager tid. Og sandheden